

ANTON VODNIK

PESMI

VRAČANJE

Čemu se vedno v sanjah vračam
v domačo vas, ko večer gori
v daljavi, ko se odpira
kakor zlata dver —
ko na sredo polja dim diši,
ko v mraku voda štropota,
ko se v drevju veter umiri
in cvetje češenj
na mojo pot sneži...

Čemu se vedno v sanjah vračam
na domača polja, kamor jeseni
od vseh strani vetrovi prihajajo —
spomladi na mokre travnike
s prečudnimi rožami,
ki me v srcu bolijo
kakor smehljaji žalostnih angelov —
k modrim studencem,
ki se v njih
nepozabljivo oblaki zrcalijo...

Čemu se vedno v sanjah vračam
na domače dvorišče, med skednje in hleve,
kjer v temi vdano sope živina —
potem se kakor na skrivaj
postavim v vaš molčeči krog,
očetje mrtvi. Izpregli ste konje in vole
in sredi neke jesenske noči
postali vse težji in težji
in legli kot sad v božje shrambe in kleti.